

Publicerad 2010-02-21 20:40 av Ewa-Britt Nilson

Sol och skuggan...

Du lyste, som Solen för mig
Du slösade all Din hetta på mig
och jag la allt mitt ljus på Dig.

Vi var, som ett hav, för oss två fanns ingen botten
och jag hann att tänka jag har
tagit hem allt den godaste potten...

Då drogs jag ner i vattnet av de där händerna
till djupet de, som smekt mig, jag slog mig fri...
Kom upp! Sen vet jag inte alls vad, som
hände med dig...

Men vart jag än går vänder jag mig alltid om
det är precis, som om någon, en skugga
förföljer mig...

Nu när jag sist till jobbet kämpade på i backen
kände jag precis, som om nån nosade mig i nacken
jag satte ner klacken!

Jag vände mig hastigt om ingen där, men längre bort
stod en svart bil med tonade rutor, hjärtat slog hårt...

Jag valde en annan väg till nya jobbet gick över en äng
valde en gångväg genom husen en helt ny sväng...
Där inga bilar fick, ja inte ens kunde köra!
Jag kom fram till jobbet, då hör jag ett bilsurr
jag tittar till, ser då den svarta bilen.
Då känner jag igen den där kusliga ilen
springer upp på kontoret, tar fram papper och penna
skriver upp bilnumret, ringer upp och kollar det och får
veta att det går till en man i Lund. Men jag känner ingen
på den adressen ingen ens med det namnet...

Jag ger min arbetskamrat lappen och säger:
-Hittas jag död, så har du namn och adress på
den, som har...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewa-Britt Nilson med Poeter.se id #16992 innehar upphovsrätten